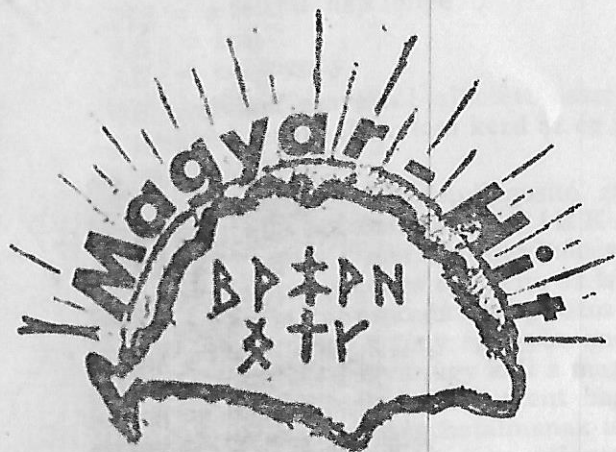

A MAGYAR VALLÁSRÓL

Egységes Magyar Vallás? Miért ne? Mikor a régi, merev — alapos reformokra szoruló — római katolikus vallás egyre nagyobb ürességet okoz a magyar lélekben! Miért megvetendő, támadásra méltó, ha közülünk egyre többen lesznek, akik lelki szükségletből keresik az eldobott ősmagyar vallást és megtalált darabkáit modern szellemű kötőanyaggal illesztgetik össze abban a reményben, hogy talán mégis sikerül lelkünkre szabni, nem annyira az ősi rítusok szerint, hanem annak meglévő és a keresztény vallásba is átszívárgott erkölcsi tartalmára támaszkodva. Ha meg akarunk maradni, Jézus-hitünket új, nemzeti tartalommal kell megtölteni, mint pl. a zsidóknál, hogy a vallás nemzetmegtartó erő lehessen! (de azzal a különbséggel, hogy mi másokat tiszteletben tartunk.)

Egymás szeretete, megbecsülése, az összedolgozás fájón hiányzik és a magyar lelki megújulás folyamata talán e szükségből fakadt. Ma még vékony ér. . . , de már nem lehet bántó hangú cikkekkkel feltartóztatni, mert sodrása sokkal több értéket hoz, mint kavicsot.

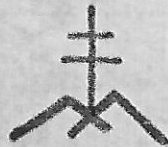
(Az „ŐSI GYÖKÉR” 1976. 5. számának 212. oldaláról.)

vagy

SZELLEMI NYOMOR

Prof. Dr. Országh József

„PIRKAN KÖNYVEK” — 1977 — 1. szám
SIN VALOR COMERCIAL

Ezzel a kis füzetrel indítja el az ŐSI GYÖKER MUNKAKÖZÖSSÉGE a „PIRKAN KÖNYVEK” felvilágosító és tanító sorozatát. Az olvasó valószínűleg megütközik azon, hogy megint egy eddig használatban nem lévő nevet adtunk ennek a kis könyvecskének is, „PIRKAN KÖNYVEK” címen.

PIR-KA-AN... összetett Mah-Gar (szumir) szó. Jelentése a következő:

PIR = a felkelő nap fénye
 KA = száj
 AN = ég, menny.

Ősi nyelvünk szavaiból alkotott összetett szó jelentése tehát: „Fényleni kezd az ég szája” vagyis „pirkad”.

Azért adtuk ennek a felvilágosító zsebkönyvekből álló sorozatnak a „PIRKAN KÖNYVEK” címet, mert meggyőződésünk az, hogy miképpen a teljes égi fény, az isteni világosság ereje, a pirkadás magasztos ténnyel indul el, hogy a fény égi győzelmével betöltse a világot — ugyanúgy kell a magyar népnél az ősi történelmünk és szent hagyományaink tudás-világosság hatalmának is kiterjednie, hogy ez a tudás-fény világosítsa meg az eddigi tévtanokkal, hamis történelemmel és hamis vallásbölcsélettel betöltött magyar lelkeket.

Hecho el depósito que establece la Ley 11723
 Libro de Edición Argentina - Printed in Argentina
 Se terminó de imprimir el día 30 de oct. de 1978
 en la Editorial ABC, Rivadavia 281, Quilmes,
 Provincia de Buenos Aires, Argentina

Amidőn elindítjuk ezt a felvilágosítási folyamatot, tudatában vagyunk annak, hogy a magyarul beszélők, (akik az Anyaországtól kezdve az egész világon megtalálhatók), két csoportra oszlanak. Egyik csoportba tartoznak a magyarul beszélő zsidók, a másikba pedig azok, akik a **magyarul beszélő magyarok**.

A magyarul beszélő magyarok azonban — sajnos — szintén két csoportba tömörülnek: egyik részük a judai-keresztény vallási szekták valamelyikében álldogál. A magyarság őstörténelmét és szent hagyományait mellőzve, csak „1000 éves” magyar történelmet ismer és a római judai-keresztények „szentistvánja” előtti magyar történelem dicső magyarjait, egyszerűen csak „műveletlen pogányoknak” tartja.

A másik csoportba tartoznak azok, akik tisztelettel és kegyelettel állnak a magyar ősiség előtt és örömmel fedezik fel őstörténelmünk lapjain a dicső és minden kultúrát magukkal hozó magyar ősokeket. Ezek azok, akik vallásos kegyelettel óhajtják ápolni a magyar nép szent hagyományait.

Ezeknek írjuk a „**PIRKAN KÖNYVEK**” sorozatunkban megjelenő igazságainkat. Ezeknek a magyar testvéreknek a felvilágosítására és megerősítésére igyekezünk és a magyarság igazának, valóságos történelmének, és tiszta, ősi, egy Isten hitének hirdetési segédletéül szánjuk felvilágosító füzetünket.

Nincs szándékunkban sem a magyarul beszélő zsidókat, sem a judai-kereszténység szektáiba tömörült magyarul beszélőket az ő állásfoglalásuk megváltoztatására rábírni.

Nekünk elég az öntudatra ébredt magyar testvérek segítsége, akik hiszik a magyar ősiség nagyságát, hiszik az ősi magyar kultúra és tudás létezését és a tudományos bizonyítékok erejével tudatosított hittel belátják, hirdetik és tanítják azt, hogy az **emberiség legősibb nyelve a MAH-GAR**, hiszen írásos nyelvemlékek szolgálnak ékes bizonyítékul erre.

Viszont nem csodálkozunk azon, hogy az igazság hirdetésében, a magyar nép ősiségének fényét, a magyarul beszélő zsidók éppen úgy elhomályosítani igyekeznek, miképpen a judai-keresztény szektákba tömörült magyarul beszélők. Ezek ugyanis egy kölcsönös szerződéssel támogatják egymás érdekét. A magyarul beszélő zsidók hirdetik a magyarságnak „szentistvános” történelmét, támogatják ugyanezt a „szentistvános” tradíciókon alapuló uralmi rendszernek a tovább folytatását, a judai-keresztények pedig — ennek a szolgálatnak fejében — vallásos kegyelettel ápolják az abrahámi, ó-szövetségi zsidó tradíciókat.

Mi belátjuk tehát azt, hogy írásainkkal sem a magyarul beszélő zsidókat, sem a judai-keresztény magyarul beszélő elvakított, fana-

tikusokat meggyőzni nem tudjuk. Tehát semmi szándékunk nem irányul arra, hogy őket állásfoglalásukban befolyásoljuk. A világ népeinek szabadság-törvénye szerint és az emberi jogok értelmében, érintetlenül és támasdás nélkül hagyjuk őket az ő hitükben, viszont elvárjuk tőlük, hogy ők is biztosítsák részünkre ugyanezt a jogot és tiszteletet. Csak azt kérjük tőlük, hogy hagyjanak minket boldoggá lenni a mi Magyar Hitünkben, a mi Magyar Hagyományaink vallásos kegyelettel való ápolásában, anélkül, hogy gúnnyal, vagy bármilyen bírálattal illetnének.

Amikor tehát elindítjuk ezeket a felvilágosító **PIRKAN KÖNYVECSKÉKET** — ismétljük — **nincs szándékunkban azokat meggyőzni, akik más hitet, más történelmet és más tradíciókat követnek.**

Magyarul gondolkodó, Magyar Hitben öntudatra ébredt és Magyar Hagyományokat tisztelő testvéreink részére állnak rendelkezésre ezek és az elkövetkezendő kiadványok és felkérjük azokat a testvéreinket, akik megértik jelen sorainkban tolmácsolt kérelmünket, hogy véleményüket, meglátásaikat, kutatásaink továbbfejlesztését és újabb adataikat hozzák a mi tudomásunkra, hogy azokat közölve, gazdagítani tudjuk a magyar tudásincs hirdetésének lehetőségét.

Az „Ősi Gyökér” Munkaközössége

Dr. Országh László:

**MAGYAR HIT
VAGY
SZELLEMI NYOMOR...?**

Nem szokásom hitvitákba bocsájtkozni, nem érzem magam ezen a téren szakavatottnak, de amikor a lelkiismeret szabadságát hitbuzgó atyafiak kétségbevonják, akkor én is kötelességemnek tartom a „garast letenni”, hogy néhány szerény gondolattal hozzájáruljak az Emigráció ma egyik legvitatottabb kérdéséhez.

O'áh György „Itt az Új Ósvallás?” c., a HÍDFŐ-ben megjelent cikke készített arra, hogy az írógéphez üljek. A cikk elolvasása után nem tudtam min csodálkozjak jobban: a szerző hitbuzgó elvakultságán, vagy a magyarság történelmében való elképesztő tájékozatlanságán. Egy önmagát „közírónak” kinevezett egyéntől mégis többet várna az ember, különösen akkor, amikor ez kb. negyven évvel több éle'tapasztalattal rendelkezik.

Már sokat síránkoztak az Emigráció szellemi megosztottságán, de azt hiszem a legnagyobb baj nem itt van. Elvi kérdésekben való nézeteltérés művelt emberek között természetes jelenség. A baj ott kezdődik, amikor a vitatkozó felek az ellenvéleményt nem tud-

ják elviselni és kénköves esőt szórnak az ellenfelre.

Ami pedig a vallást illeti, az bizony egyéni vonalon teljes egészében hit- és lelkiismereti kérdés. Ha valaki katolikus, tiszteletben tartom hitét, de elvárom azt, hogy a saját meggyőződésemet is tartsa tiszteletben. Alapítottak már sok csodabogár szektát szerte a nagyvilágban, de jámbor katolikusaink csak a Magyar Hit ellen hördülnek fel. Ám legyen, elvégre az ő soraikat is ritkítja az újonnan életrekapott, de igen régi felekezet, de a magyarságot azonosítani a Római Egyház célkitűzéseivel már egy kicsit sok! Oláh véleményét követve azt hinné az ember, hogy értelmes magyarok csak a feketeszoknyás neveldekből kerültek ki és az őstörténetkutatáshoz csak a céhbeli „felkent”, kereszt-védjegyzett urak nyúlhatnak szentségtörés nélkül. Nem veszem védelmembe a sokszor ártalmas műkedvelőket, de illő megjegyezni, hogy igenis van tudományos élet és eredmény a céheken kívül is.

A Magyar Hit felújításának gondolata a korszerű történelemkutatásból nőtt ki, Oláh atyafi tehát egy történelmi „közhellyel” igyekszik védekezni ellene. Ezen a területen bizony veszélyes közhelyekkel élni, de idézzük a szerzőt:

»Nem én mondom először, régi közhely már feltenni a kérdést: vajon olvashatnánk-e

ma Balassi, Csokonai, Vörösmarty, Arany, Petőfi, Ady, Kosztolányi csodaszép magyar nyelvén költeményeket, hallgathatnánk-e a Rákóczy induló fergeteges dallamát, Liszt Magyar Rapszódiaját, Kodálymuzsikát, ha a keresztény Árpádok nem terelnék be bennünket a latin betűkkel író, evangéliumokat olvasó, házakat építő nyugati keresztény népcsalád kötelékébe? Hol vannak a hunok, avarok, besenyők, kunok, kabarok, jazig-jászok, alánok, kazárok? Legalább két tucat ugyanolyan lovasnomád törzskötelék mint mi, akik Attila (magyarul Atila) hódításaitól Dzsingisz kánig keletről törtek rá Európára.«

Elég ebből ennyi ízelítőnek. Ebbe a néhány mondatba bele van sűrítve a 19. századvégi Magyarországon divatos egész történelem-szemlélet. Mielőtt sorra vennénk e ma már vaskos ostobaság számba menő kijelentéseket, nézzük meg röviden, hogyan keletkezett ez a történelmi csodabogár, amit olyan jól belesúlykoltak a „papi gimnázium jelesérett kisdiákjába az első háború előtt”. Mellékesen megjegyezve, kis eltéréssel, lényegében negyven év múlva ugyanezt verték belénk is a népi-demokratikus iskolákban. — Lám, amikor butítani kell a magyart, a fekete szoknyás reakció és a marxista nacsalnik ugyanazt a maszlagot tálalja fel.

A 19. század elején nemcsak magyar, hanem külföldi szakértő körökben is elfogadott

vélemény volt a magyarság déli (tehát nem urali), szkita eredete. Amikor a finnugoros torzszülött elmélettel előálltak, az egész annyira nevetséges volt, hogy senki sem vette komolyan. A „halszagú atyafiság” általános derültség tárgya lett. Annak ellenére, hogy a finnugoros elmélet első tudományos közleménye (különben azt is pap írta) a 18. század végéről maradt ránk, majdnem egy évszázad kellett ahhoz, hogy végül hatalmi erővel ránk erőszakolják. A szabadságharc leverése nélkül a finnugor elmélet is belekerült volna a tudományos csodabogarak lomtárába. Sajnos, a politikai bukás következményei tudományos téren sem vártak magukra. 1849 után a nagy katolikus Habsburgok elérkezettnek látták az időt a régi célkitűzés megvalósítására: Magyarországot németté és katolikussá tenni. A magyarság szellemi ellenállásának a megtörése nem volt könnyű feladat. Történelmében él a nemzet s ezt az osztrák gyaratmosítók is igen jól megértették (mint később az oroszok). Kezdetét vette tehát Magyarországon az I. István óta alig látott rémhadjárat a nemzeti érzésű és vérű értelmiség megsemmisítésére. A nem hivatalos vonalat követő értelmiségiek Kufstein pincéibe kerültek vagy legjobb esetben szellemi emigrációba. Gyártottak Hunfalvyék (Hunsdorfer) magyar használatra finnugor nyelvészetet, légbőlkapott „őstörténetet”, mindent, csak a

magyarság ne gondoljon igazi eredetére. Az újdonsült elmélet szerint a magyar nyelv, mint ilyen, nem létezik, mert amit mi beszélünk az nem más, mint háromszáz (!) finnugor, szógyökre épített, törököktől, örményektől, szlávoktól, germánoktól, latinoktól, innen-onnan összelopkodott moslék-nyelv. Erre a dicső nyelvi elméletre azután már lehetett „történelmet” építeni, ami mindennek nevezhető éppen csak magyarnak nem. Avatott történészeink vadember őseinket tehát az urali őserdőből szalajtották, ahol az emberi nyomorúság legalacsonyabb fokán tengték életüket, amíg török fajú népek lovat nem adtak alájuk. Az orosz szteppéken átvándorolva végül „rátörtek” a „művelt, békés és letelepedett” szlávokra a Kárpátmedencében és Árpád vezetésével új hont alapítottak. A szláv rabszolgák azután megtanították a barbár magyarokat a földművelésre, államszervezésre, hiszen ezekre vonatkozó szavaink és sok más is szláv eredetűek, vagy legalább is így írta (és írja) elő a hivatalos, szókészletünket bőkezűen kiárusító szemlélet. (Még a „kengyel” szó is szláv eredetű finugoristáink szemében. Ugyanis a lovas magyarok évszázadokon át használtak egy izét, ami ott lógott a nyeregen s Európában akkor még ismeretlen volt, s csak a Kárpátmedencében leigázott szláv rabszolga, aki ugyan lovon sohasem ült, mutatott rá az izé-

re mondván: „Te ostoba magyar, hát ezt bizony kengyelnek hívják!” Ez csak egy a finnugorista nyelvészek „gyöngyei” közül.)

Az új hazában a „húst-nyereg-alatt-puhító” barbár őseink még a bölcs szláv rabszolgák tanácsa ellenére sem fértek bőrükben és „kalandozásoknak” nevezett rablóhadjáratokkal zaklatták a „művelt, letelepedett és igen keresztény” nyugatot, amíg az igazságot szerető németek Augsburgnál jól el nem páholták őket. Ezután a nemzetet a pusztulástól csak első keresztény királyunk mentette meg, átterítvén a rakoncátlan pogányokat a szent római hitre olasz és német hittérítő lovagok segítségével. Ezen a ponton még a Habsburg-bérenc történészek is megsokallták a nemzetgyalázást és csináltak házi használatra (mert Nyugaton ez máig is teljesen ismeretlen) „dicsőséges multat”. Így léptettek elő bennünket leereszkedő vállveregetéssel a „nyugati kereszténység védőbástyájává”. (Igaz ezt hangoztatta szegény Apponyi gróf is a trianoni béketárgyalásokon és csodálkozott, hogy a nyugati politikusok nem méltányolták.)

* * *

Nagyjából így néz ki a mai napig is hivatalos és magyarnak csúfolt történelem. Mint ha csak ellenségeink írták volna. Igaz a 19. század végi és a 20. század eleji hangadó tör-

ténéseink javarészt németek vagy izraeliták voltak. Számos vita alkalmával megfigyeltem, hogy izraelita származású „magyarok” védik leghevesebben „szentistváni ezeréves keresztény multunkat”, mintha csak az övék lenne; annyiban igaz az övék, hogy nagyrészt ők gyártották ezt a kényszerzubbonyméleletet. Csak a korszerű magyarságtudomány derítette ki ennek a gyalázatos szellemi kereszties-hadjáratnak a tudatos és tudatalatti rugóit.

E rövid elmélkedés kereteit túllépné a hivatalos történelemszemlélet ránk erőszakolásának az állomásait vázolni. Ezt jobban megtették előttem mások, hogy csak a keresztényellenességgel nem vádolható, lángeszű Padányi Viktort⁽¹⁾ említsem. Nézzük azért meg, hogyan vélekedtek erről a kérdésről Oláh atyafi által is idézett irodalmi és politikai nagyjaink. Itt csak azt szeretném néhány idézettel és ténnyel érzékeltetni, hogy a 20. század 70-es éveiben elindult MAGYAR MŰVELŐDÉSI FORRADALOM gyökerei igen mélyen nyúlnak szellemi életünk múltjába.

Már a török időkben felismerték igazán magyar politikusaink, hogy a „két pogány között” a török a kevésbé pogány. Illő megjegyezni például, hogy az igen keresztény Habsburg „magyar” királyt bosszantotta az a tény, hogy a török mindig magyarul írt neki és nem latinul vagy németül. El kell is-

merni, hogy a török sohasem igyekezett a magyar szellemi életet megfojtani és a népet törökké tenni. Erre a legékezebb bizonyíték Balkán mai nem-török lakossága. Többet ártott a keresztény német uralom a magyarságnak, mint a 150 éves hódoltság. Ha valaki ebben kételkedik, olvassa el Rákóczy „Recrudescent”-jét. Igaz, a török háborúkban sok magyar elpusztult, de kinek az érdekében? Mikszáth Kálmán írja ezzel kapcsolatban:

„Mert sok vér kellett akkor a pápának. Ugyanis öszentsége szította ezeket a harcot, hogy egy akó török vér öntődjék, egy félakó keresztény vér ment rá. A pápa azt tartotta, hogy ez jó üzlet... Hogy az Isten mit tartott róla, azt nem tudom.” (Mikszáth: Szelistyei asszonyok).

Zrinyi talán jobban tette volna, ha a hozzá magyarul író Szultánra hallgat. „Kedves ecsém, menjünk együtt a német császár ellen”. Zrinyi egyéni tragédiájában benne van a nemzet tragikus sorsa. Bízom benne, hogy lesz még magyar drámaíró, aki ezt a tárgyat így feldolgozza. A török háború nem magyar érdekeket szolgált. Erre már a törökverő Hunyadi fia, Mátyás király is rájött, amikor felvetette a Magyar Nemzeti Vallás gondolatát, igaz mohamedán alapon. Ha Mátyás akkor (mint ahogy a Vatikánt megfenyegette) felveszi a mohamedán vallást, igen valószínű, hogy ma a Rajna mellett is magyarul beszél-

nének. Az egyesült magyar és török haderőnek nem tudom ki tudott volna akkor ellenállni. Ehelyett — hála a vatikáni méregkeverésnek — a két turáni testvérnemzet két-száz évig tartó titáni harcban egymást kimerítette. (Tudunk vatikáni lovagok által aljasul legyilkolt, Mátyás udvarába tartó, török követekről.) Így lettünk mi a „kereszténység védőbástyája”.

Igaz, 300 évvel előtte sem volt külön Nyugat. IV. Béla hiába kért vatikáni segítséget (levelét nem régen találták meg a Vatikán könyvtárában). Batu kán békét ajánló követi sem kerültek a magyar király elé, erről kereszties lovagok idejében gondoskodtak. Árpádházi királyaink még büszkék voltak (a papok nem kis bosszúságára) keleti eredetükre és családfájukat Atilláig és Nimródig vezették. IV. Béla, bölcs király lévén, nem valószínű, hogy elutasította volna a szintén keleti tatárok békeajánlatát, szabad elvonulást biztosítva nyugat felé az aranyhordának. Nem nehéz elképzelni, mi lenne ma nemzetünk a tatár és a török pusztítás nélkül. Sajnos a magyar nemzeti érdekeket ekkor már — hála a szentistváni politikának — vatikáni keresztény és német érdekek váltották fel. A magyar királyi udvar hemzsegett az idegen „tanácsadóktól”, akiknek javarésze pap volt.

A nyugati „kereszténységbe építésünk”

nemcsak politikai, hanem szellemi téren is végzetes volt számunkra. Így sorvadt el fokozatosan ősi, igen fejlett nyelvünk, művelés nélkül, a hivatalos latin árnyékában. Csak a 16. századi reformáció törte meg a kulturális szorvasztást Európaszerte s így szerencsére hazánkban is. A latin műveltség azonban maradandóan rányomta bélyegét szellemi életünkre még a 20. század első felében is. Közoktatásunk központjába került a latin nyelv és kultúra kötelező oktatása. A latin besettenkedett még az irodalmi nyelvbe is. Jókai latinos nyelvezete nem a magyar nyelv hanem a korabeli közoktatás szegénységi bizonyítványa; s erre az idegen műveltségre büszkék még mindig az Oláh-féle „intellektuelek”. A latin nyelv oktatása indokolt francia, olasz vagy spanyol nyelvterületen, de nem Magyarországon, ahol a sumir és ó-egyiptomi nyelvet kellene kötelezővé tenni a középiskolai oktatásban. Ezzel szemben Magyarországon a mai napig sincsen sumirologiai tanszék (héber igen). A sumir és az ó-egyiptomi nyelv közel sem olyan halott, mint azt velünk el akarták hitetni. Ez a két hatalmas ókori nyelv képezi a mellék-ágakkal (mint az etruszk, feníciai, hettita és bizonyos mértékig az ó-görög) nyelvünk ősi alapját. Erről az ősi gyökerről metszette le nyelvünket a latinos hitértítés és szellemi utódai a finnugorista nyelvészet.

Szellemi óriásaink mindig érezték ezt az idegen hatást és igyekeztek ellene küzdeni. A nyelvújító mozgalom is a latintól való szabadulás jelében indult el. A felvilágosodás korabeli magyar irodalom antiklerikalizmusa nemcsak a szabadkőműves francia eszmeáramlatokból táplálkozott, mint ahogy azt a mai napig is elhítenni igyekeznek velünk⁽²⁷⁾. Figyelmes olvasásnál előtűnik a nemzeti műveltség ősi forrásaihoz való visszatérés utáni vágy.

„Romlásnak indult hajdan erős magyar!
Nem látod Árpád vére miként fajul?!”

Tehát nem Szent István, hanem a „pogány” Árpád vére „fajul”, Berzsenyi szerint is. Az ébredő nemzeti lelket szellemi nagyjaink óvják a papoktól. A magyar szellemi élet távolodását az egyháztól talán Kazinczy Ferenc fejezte ki legjobban:

„Minden lépésink távolabb és távolabb
Von el bennünket a megvakított sereg
Könnyhullatással áztatott oltáraitól.
Őket setétség fogta el s vastag homály,
S vakon s tipogva vonják rest lépésöket,
Amerre papjok a sötétbe tévedez;
Amit parancsol, amit kíván, azt hiszik,
Barmokká lesznek, s rettegven a büntetés
Előtt, édesség nélkül töltik életöket.
Ők így, de minket a világoosság vezérel.
Előttünk mindig nyitva áll szent temploma,

Hol színről színre látjuk titkait.
Nevetjük a csábulást, mellyel a **ravasz**
Papok sötétebb századinkban **orrukon**
Hurcolták a vak népet, mellyel ők
Világosb századinkban kincset gyűjtenek”.

Martinovics Ignác, a magyar jakobinusok
vezére még tovább megy, amikor írja:

„Kik nyomják az emberi nemzetet olyany-
nyira, hogy a felzúdulás szükséges legyen?
A privilégiumos rendek, úgymint a királyok,
a nemesség és a **papok**. A filozófia és az em-
beriség **ezeket mint az emberi nemzetnek**
hármasszorát tekintti.”

Menjünk azonban tovább időrendben: sem
Petőfi, sem Arany nem szerette a papokat.
Oláh úrnak igen tanulmányos olvasmány len-
ne „János Pap országa” című költemény, és
amit Petőfi írt az 1848-as választások után,
ahol egy pap ellenében — hála a népbu-
tításnak — megbukott. Arany „Toldi”-ja sem a
kereszténységet dicsőíti, amikor az öreg Tol-
di ellentétbe kerül a rafinált királyi udvar-
ral, ahol nyugati keresztény lovagok a hang-
adók. „Nehezebb eltörni a faragatlan fát” —
adja koszorús költőnk Toldi szájába a régi
magyar erkölcsök utáni tudatalatti vágyát. A
nyugati kereszténység valóban „lefaragta” a
magyar életerőt. Érdekes, Arany nem valami
Árpádházi szentet énekelt meg, hanem lepo-
gányozott múltunkat, amikor írja:

„Vadat üzni feljövénék,
Hős fiai szép Enéhnek:
Hunor s Magor két dalia,
Két egy testvér Ménrót fia.”

pedig akkor már nagy tudálékossággal kimu-
tatták a finnugoros szellemi tatárjárás dicső
lovagjai, hogy a magyarságnak nemhogy
Nimródhoz, de még Atillához sincs semmi
köze, s az egész hun-magyar mondavilág ha-
zugság, mert csak a vogul-gyököt rágó urak-
nak lehet igazuk. Ennek ellenére sem Arany,
sem Jókai nem hitt a finnugoros elméletben
és ezt mindhalálig. Arany például ezt írta Bál-
int Gábor orientalista, Ázsia-kutató, igaz ma-
gyar nyelvészünkről, aki a finnugor elméle-
tet haláláig el nem fogadta (1913-ig):

„Igazi vasfejű székely a Bálint,
Nem arra megy, amerre Hunfalvy Pál int.”

Jókai a „Jövő század regényé”-ben sem va-
lami keresztény nemzeti királyról álmodo-
zik, hanem egy „pogány” II. Árpádról; a
mintakép tehát nem Szent István. A magya-
rok őseit illetve rokonait sem az uráli őser-
dőkből fedezte fel hősével, hanem Kőrösi
Csoma Sándor nyomán a Tibetben. Jókai sze-
rint a 20. század hozza meg népünk számá-
ra az elégtételt az évezredek szenvedésért: a
magyarság „óriás lesz, melynek egyik lába
Európában, a másik Ázsiában van”. Jókai
lángoló magyar lelke turánista volt a turá-

nizmus előtt és megérezte a 20. század Magyar Művelődési Forradalmát, ahol Nagy Árpád kerül előtérbe. Ha nem is olyan regényesen, mint ő megálmodta, de a 20. század visszaadta elsinkófált őstörténetünket.

Vörösmarty sem a dicsőséges keresztény Nyugat védelmét énekelte:

„Régi dicsőségünk hol késel az éji homályban?
Századok ültenek el s te alattok mélyen

enyésző
Fénnyel jársz egyedül, s rajtad a sűrű fellegek
És a bús feledékenységek koszorútlan alakja

lebegnek.
Hol vagyon? Ah, ezerén némán fordulnak el,
Álom öldösi szíveiket, s velök alszik az ősi
dicsőség.”

(Az olvasó szíves elnézését kérem az idézetekben esetleg előforduló hibákért, de 25 év távlatából, emlékezetből írom ezeket, az eredeti szöveg hiányában), hanem pogány multunkat, amikor a keresztény Nyugattal az őt megillető nyelven, a kard nyelvén beszéltünk. Amíg kard volt kezünkben, Nyugat tisztelt és félt bennünket s amit karddal nem lehetett elérni, azt Nyugat fondorlattal és méregkeveréssel elérte. (Nem furcsa dolog, hogy Atilla is Mátyás is méregpohár áldozata lett?)

Ady mindamellett, hogy református keresztény volt, önmagát a pogány Góg és Ma-

góg fiának mondotta. Nem emlékszem, hogy egyetlen versében is dicsőítette volna a nyugati kereszténységet.

„Fülembe ferró ólmot öntsetek,
Legyek az új, az énekes Vazul.

Tiporjatok reám durván, gazul.”

Tehát Ady előtt a pogány Vazul és nem valami keresztény trubadúr a példakép.

„Verecke híres útján jöttem én,
Fülembe még ősmagyar dal rivall...”

és nem nyikorgó orgonaszó vagy gregorián énekek. Ady „Dózsa György lakomáján” is ott vicsorgott a vatikáni áldás:

„Külömb volt mint nyolcvan apátúr,
Szentebb úr nem vala itten,

Úgy trónolt ott a tüzes trónon,
Mint egekben az Isten.

Tréfás gyilkosok csiklandozták,
S meghalt komoly, büszke fővel.

Háta mögött egy püspök állott
Szentelt vízzel és füstölővel.”

Az igazi magyar génusz sohasem emészte meg a nyugati keresztény ideológiát. Németek, franciák, spanyolok, olaszok gondolatvilága bekebelezte a római kereszténységet, de mi még harminc nemzedék után is éreztük tudat alatt, hogy a vatikáni kereszténység előtt volt valamink, amit erőszakkal vettek el tőlünk.

Magyar Adorján most megjelent könyvében írja (3):

„Sajnos, való azonban, hogy a magyar kereszténység első századaiban az új vallást terjeszteni bejött (Megj.: tehát számunkra nem a Magyar Hit az új, mint ahogyan azt Oláh állítja, hanem a nyugati kereszténység volt az) nagyszámú idegen volt az, aki vak fanatizmussal és gyűlölettel írtott mindent, ami a népet ősvallására emlékeztette s ez az oka annak, hogy a legtöbben, bár alaptalanul, azt elveszítették, mások pedig kezdetleges népekéhez hasonló babonákból állott valaminek tartják”. Ehhez még csak azt fűzném hozzá, hogy egyremásra kerülnek elő a bizonyítékok, hogy őseink jóval I. István előtt is keresztények, Jézus-követők voltak, igaz nem judai-keresztény nyugati módra. A hittérítés csak ürügy volt a magyar katonai szervezettség megtörésére. E gondolatot talán Papp Kálmán foglalta legjobban össze (4):

„A római és bizánci kereszténységen kívül volt még egy harmadik kereszténység is, a magyar lélekre szabott, Péter apostol által terjesztett, a Közel-keleten élő magyarság lelkének megfelelő magyar kereszténység is, amiből minket I. István király alatt erőszakkal, drasztikus eszközökkel, mint a német krónikák írják: tűzzel-vassal kiforgattak. S mit kaptunk a helyébe? Nyugodtan kimondhatjuk, hogy az új hittel megölték a magyar

nép lelkét és a velejött idegen rablólovagokkal, kik a magyar nép hivatott vezetőit, — mint lázadókat — családostul legyilkolták, a szabad magyarságból rabszolga jobbágyokat csináltak, akiknek nagyrésze a tatárokkal az országból kiszökött. Ezzel eltörték a nemzet derekát, amiből a mai napig sem tudott kigyógyulni. Az addig szabad magyaroknak behozták a tizedet, dézsmát, a templomok építésénél a rabszolgamunkát. Az új idegen urak pallósjogot kaptak és ha a jobbágleány férjhezment, köteles volt a nászéjszakát, ha az ura úgy kívánta, az ő ágyában elöltetni. Ez volt a „Jus primae noctis”.

Így festett valahogy az új, fenkölt nyugati keresztényi erkölcs.

Visszatérve Oláh „közhelyeire”, Kodály muzsikát sem a kereszténységnek köszönhetjük, mint ahogyan azt a „közhelyek” elhítenni igyekeznek velünk. Valóban Kodály és iskolája azt a kulturális kincset, népdalainkat, mentette meg az utókor számára, amit az Árpád-házi keresztény királyok inkvizitorai sem tudtak már elpusztítani; s hogy volt még mit megmenteni, az hál' Istennek nem a papokon múltott. Ami pedig a Rákóczy induló fergetes dallamát illeti, régi kurucdal feldolgozás, ami később arra nagyon jó volt, hogy a magyar katonákat osztrák érdekekért muzsika szó mellett mérsárolják.

Menjünk egy lépéssel tovább az Oláh-féle közhelyek vizsgálatában. Hogy is vagyunk azzal a „latin betűkkel író, evangéliumokat olvasó, házakat építő, nyugati keresztény” népcsaláddal, aminek „kötelékébe” a „keresztény Árpádok” minket, barbár magyarokat beterettek? Nyugat latin betűkkel írt, mi meg rovásírással. Mellékesen megjegyezve, ma már közismert tény, ha Oláh úr nem is tudja, vagy nem akarja tudomásul venni, hogy a magyar az egyetlen nemzet Európában, amelyik saját írásával és nem másoktól eltanult írással rendelkezik ⁽⁴⁾. Ami pedig a latin írást illeti, az etruszk rovásírás és a görög betűk leszármazottja, s ez utóbbiak az ókori magyarfajú népek alkotásai ⁽⁵⁾. A latin írás felvétele a magyarság számára haladást nem jelentett, ellenkezőleg: az írástudók száma csökkent. A rovást ugyanis bárki elsajátíthatta apjától, mert ez az írás az örökölt anyanyelv hordozója volt, amíg a latin íráshoz annak idején meg kellett tanulni egy idegen nyelvet is. A latinbetűs magyar írást csak jóval később, a reformáció honosította meg. A rovás ismeretében a latin írás úgy néz ki ősi nyelvünkön, mint a kényszerzubony; hogy csak másról ne is beszéljünk: a rováshoz nem kellene mankó-szerű kettős hangzók. Ezen kívül bárki tárgyilagosan összehasonlíthatja a nyugaton divatos szófejtéses (ethymologique) írásmódot (angol, fran-

cia) a magyarfajú népek többezer éves hagyományából kinőtt hanghű (phonétique) írásával, hogy megállapítsa ez utóbbi fölényét. Nem véletlen az, hogy angol és francia nyelvterületen iskolás gyermekek körében olyan gyakori dislexia és disorthographia szintezinte ismeretlen magyar iskolai körökben. A magyar nyelv klasszikus szépsége — amit Oláh úr is elismer — többezer éves műveltség gyakorlat eredménye. Nyelvünk az igen fiatal, de kiterjedt nyugati világnyelvek mellett úgy fest, mint a szegény régi nemes a „parvenu” új gazdagok között. A többezer éves használat alatt nyelvünk szerkezete kicsiszolódott és megszilárdult. Háromezer éves, kőbevésett rovásírásos magyar szövegek még ma is érthető magyar nyelven szólnak hozzánk ⁽⁵⁾, amíg a középkori franciát fordítani kell maira.

* * *

Hogyan is nézett ki tulajdonképpen az a „művelt” és „letelepedett” Nyugat, amire Oláh úr szerint „barbár” őseink „rátörtek”? Középkori francia források szerint akkoriban az emberevés még divatban volt, noha büntették. A torzonborz, szőrös vademberek földbevált lyukakban laktak. Ami pedig a tisztálkodást illeti, még a királyok és főemberek is csak akkor mosakodtak, amikor a magyar lovasok elől menekülve, valahol vízbe estek.

Őseink ekkor a harci bőrruha alatt gyolcs fehérenműt viseltek. (A gatyá például sumirból — „gada” — hozott szó, amit itt Európában őseink nem szedhettek fel azon egyszerű oknál fogva, mert az a „művelt” Nyugaton ismeretlen volt. Ezzel kapcsolatban érdekes megjegyezni, hogy ha a rómaiak a hunokat le is barbározták, de a hunok sem maradtak adósok, mert a római katona neve nálunk „gatyátlan” volt.) Ma már nem magyar történészek is felhívták a figyelmet a 19. századból örökölt elfogultságra a lovas nemzetekkel szemben (cultures nomades équestres). A letelepedés még nem jelent kulturális főlényt, legfeljebb földhözragadtságot. Korabeli arab feljegyzések szerint a nomád keleti népek sátrainak berendezése fényűző volt, még a középkori kastélyok berendezéséhez képest is, s ne is beszéljünk a jobbágyok földbevélyt lyukairól. Ha a higiénia ismeretlen is volt a rómaiak után Nyugaton, őseink régi barbár szokás szerint minden pénteken lyukas dézsából (szitából) zuhanyoztak, mint a mai napig is fennmaradt gyermek-versike is tanúsítja ⁽¹⁰⁾:

„Szita-szita péntek,
Szerelem csütörtök,
Zab szerda.”

Ha már közhelyekről beszélünk, az is közhely, hogy a gombot a magyarok honosították meg Európában. A konyhaművészet te-

rén is Nyugat tanult tőlünk és nem fordítva. A hosszú lovashadjáratokhoz olyan tartósított (konzervált) ételkészítmények kellek, mint pl. a tarhonya vagy a kolbász, nem is szólva a keleti erjesztett tej-termékekről. Nyereg alatt puhított húst legfeljebb néhány éhező germán vagy szláv jobbágy evett ott, ahol a magyarok elvonultak, de magyar ember nem. A húst a ló hátára a sebek gyógyítására tették s nem megenni. Ez is csak egy, az ellenségeink által terjesztett legendák közül. Technikai téren sem volt ekkor sok tanulni valónk Nyugattól. Elég ehhez összehasonlítani a korabeli nyugati talyigákat vagy az egytengelyes római kocsikat a hunok és magyarok csuklótengelyes (disznóhólyagokkal felszerelve folyókon is átmenő) szekereivel. (Még ma is így készülnek a parasztszekerek Magyarországon.)

Nem tudom mennyiben olvasták az evangéliumokat Nyugaton a 9. és a 10. században, amikor még a királyok sem tudtak olvasni, de hogy minden közelebb állt a korabeli nyugati erköleshöz, mint az evangélium szelleme, az biztos. A lechmezei csatát a törbeccsált magyarok elveszítették, de a lefegyverzett magyar hadifoglyok válogatott kínzások között való lemészárlása az „evangéliumot olvasó” német keresztény lovagok által a barbár magyarok előtt ismeretlen művelt nyugati szokás volt (a felnégyelés is). Ezt ismer-

vén, magyarjaink inkább fegyverrel kézben haltak volna meg, nem adván alkalmat e fennkölt keresztény szokás gyakorlására. Persze, amikor később Konrád német császár rátört Magyarországra (ha jól emlékszem, ekkor szerepelt a bűvár Kund), vert seégeit a győztes magyarok barbár keleti szokás szerint. kenyérrel ellátva kísérték haza.

Erre a „művelt Nyugatra” tört rá a barbár magyarság a hunok, avarok és besenyők után, de nézzük meg közelebbről, hogy hogyan is állunk azzal a „rátöréssel”. A magyar föld csak úgy ontja magából a bizonyítékokat sumir-magyar fajú népek többezeréves jelenlétéről a Kárpát-medencében, sőt egész Európában. Ha valamely nép benszültött (autochton) Európában, az a magyar. Az oláh görögök által oly hevesen hirdetett „rátörési” elmélet nagyon hasonlít szellemében a románok Erdély birtoklására gyártott dákó-román elméletére. Úgy látszik Oláh úr néhány brosúrával lemaradt még a céhbéli magyar történetíráshoz képest is. Még Magyarországon is elismert tény, hogy Árpád honfoglalása csak a magyarfajú népek utolsó bevándorló nagy hulláma volt (26).

Akár tetszik „ezeréves keresztény” magyarjainknak, akár nem, de sem a hunok, sem az avarok (várkunok) nem tün t e k e l nyomtalanul a történelem süllyesztőjében. Embertani (antropológiai) kutatások bizonyít-

ják, hogy utódaik még ma is élnek a Kárpát-medencében és a mai magyarság népi állományának legalább 85 százalékát képezik (7). 396-ban Árpád magyarjai csak rátelepedtek a rokonfajú benszültött lakosságra; a hatalmas és gazdag avar kagánok után újra állam-má szervezték Atilla országát. Nyelvbeli különbségek a hódítók és a benszültöttek között alig haladták meg a tájnyelvi különbségeket (8). Így válik csak érthetővé a céhbéli történészek által meg nem oldott rejtély: a kisszámú hódítók nem veszítették el nyelvüket, mint ez a szintén rokon bolgárokkal történt, akik új hazájukban (a mai Bulgáriában) szláv lakosságot találtak és beléjük olvadtak. **Honfoglalás előtti szláv lakosságról** heszéli a Kárpát-medencében nemcsak súlyos tévedés, hanem Trianon ismeretében bűnös történelemhamisítás is. A későbbi szláv lakosság megjelenése a nyugati és keleti keresztény hittérítés szomorú eredménye. A tótokat, horvátokat és bosnyákokat fanatikus szláv hittérítők szakították ki a magyarfajú népek testéből. Itt a valláscsere a nyelvcserevel együtt járt, mint az ausztriai várkunok (avarok) esetében, akikre a keresztvízzel együtt egy idegen nyelvet is ráerőszakoltak. A keresztvíz azonban a vérképletet és a koponyaalkatot nem változtatta meg, sőt még a „kollektív altudat” elemeit sem. Így érthető az a mérhetetlen gyűlölet a vérbelileg is szláv

szerbek és a magyarfajú horvátok és az ellentét ami a csehek és a tótok között, a közös nyelv ellenére is fennáll; s mitöbb: az osztrákok sem szeretik a tőlünk idegen, germán németeket. — Igen Oláh úr, ha valaki valahová betört, azok az ön dicsőséges keresztény hitértői a magyarfajú népek ősi földjére, hogy ott évezredekre elvessek a gyűlölet magvait!

Európa Róma-előtti történelme lassan felszínre kerül, hála az elfogulatlan, fiatal európai és amerikai történész-nemzedéknek. Megszólalnak a régi, a mai nyugati nyelveken érthetetlen földrajzi nevek, számlálógépek segítségével eddig ismeretlen nyelvi összefüggések felderítésével kibontakozik a közből a Régi Európa, az egységes kelta (keleti) nyelvű Európa I, amit olyan állati kegyetlenséggel pusztítottak el a római légiök. Gallia, Ibéria kelta (keleti sumirfajú) lakossága ekkor tűnt el, ezzel különben maguk a római történetírók dicsekedtek el. Atila megjelenése a történelem színpadán Európa I. utolsó reménye volt; a feldúlt ősi Európa kemény visszacsapása. A nagy hun király azonban három évszázaddal elkészt, mert a rendszer római népiértés akkor már Nyugat-Európában kivette alóla a népi alapot. Nem így volt ez az akkori Pannóniában és Dáciában, ahol a magyarfajú népek a legjobban megkapaszkodtak. Nem véletlen az, hogy Atila a Tisza mellett székelt. Ekkor már évezredek

óta a Kárpátok övezte föld volt az asszírperzsa-semita hódítás elől menekülő keleti, sumirfajú népek menedékhelye (10). Ez a föld, mint az ígért földje élt a semita arab hódítások által a keleti pusztákra szorított magyarfajú néptörzsek szájhagyományában. Ott verődött később össze az a hét törzs, melyeknek az utódai Nagy Árpád vezetésével 896-ban átvették Atila örökét az Avar Birodalom pusztulása után, az ottmaradt népek hívására.

A magyarfajú és nyelvű népek többezeréves jelenléte a Kárpátok övezte hazában ma már nemcsak egyszerű feltevés (hypothese), mint a finnugor történelemhamisítók urali őshazája, hanem hiteles régészeti és történelmi adatokon alapuló kutatás kiderített eredménye. Az erdélyi Tatárlakán 1961-ben talált rovásírásos agyagtáblák is csak ómagyar nyelven olvashatók (5). Az ősi napvárta (observatoire solaire) írásos maradékaiból a pontos dátum is kiszámítható: Kr. e. 1640 (6). A Kárpát-medence legtöbb ősi helyneve csak a sumir nyelv segítségével érthető meg. A korszerű történelemkutatás eredményeinek ismeretében a magyarságot Európa-idegen nemzetnek nevezni nemcsak történelemhamisítás, hanem a magyarság mélységes megvetésének és gyűlöletének is a jele.

A hivatalos „magyar” történetírás jó ideig hevesen tagadta a magyarok és a hunok kap-

csolatait, az igen gazdag hun-magyar monda-
világ ismeretében is. Céhbeli tudósaink nagy
tudálékossággal kisütötték, hogy a hunok tö-
rökfajú népek voltak, valahonnan Ázsiából
jöttek, átrohantak Európán, azután Atilla ha-
lála után, mint a népmesékben: elpárolog-
tak, a föld elnyelte őket, szóval eltűntek. Egy,
a hatalmas Római Birodalmat rettegésben
tartó haderő a népi hordozó emberanyagával
bizony nem tűnik csak úgy el nyomtalanul,
még akkor sem, ha a 19. századi germán és
francia féktelen sovíniszta történetírás meg
is próbálta eltüntetni. A korabeli magyar
történészek idegen érdekeire vall, hogy ezt a
dajkamesét bírálat és minden tudományos
vizsgálat nélkül átvették és a még megma-
radt néhány magyar tudós tiltakozása ellené-
re a magyar történetírás hivatalos tézisévé
tették. Ezekről a történelmi Bach-huszárok-
tól és szellemi utódaiktól tanulta Oláh úr és
legalább három magyar nemzedék a magyar-
nak csúfolt történelmet.

Ma már egyre-másra adják közzé titkaikat
a hunok-korabeli rovás emlékek, s ami bizo-
nyos körökben rettegést kelt, hogy ezek az
írások is magyarul szólalnak meg. Az eddig
megfejthetetlennek" minősített és ó-görög,
illetve ó-töröknek elkönyvelt írások az ősi
magyar rovás szabályaival olvasva értelmes
szövegeket adnak ⁽⁵⁾. Így kerül lassan nap-
világra az a visszataszító és tudatos hamisi-

tás, amit **rovásírás-botránynak** nevezhet-
nénk.

Tudvalevő dolog, hogy nemcsak igen ke-
resztény Árpádházi királyaink írtották ke-
gyetlenül a nem-latin kultúra maradványait,
hanem Európa szerte a hisztéria határait sú-
roló hadjárat folyt a rovásírás ellen. Az a
kulturális kincs pusztítás, amit ekkor a kor-
látolt de hitbuzgó inkvizítorok véghezvittek,
méltán jellemzi e kort sötét középkornak.
Ehhez mérhető, hasonlóan „Istennek tetsző”
pusztítást csak a spanyol hódítók vittek vég-
be Amerikában, szintén Krisztus nevében.
Vérdíjat tűztek ki nemcsak az ősi vallások
papjaira, hanem minden „eretnek” rovásszö-
vegre, amit azután kegyetlenül elégettek. Az
inkvizíciós perek jegyzőkönyvei javarészt
szerencsére fennmaradtak és ékesen tanus-
kodnak a máglyákon elégetett „boszorkányok-
ról”, akik között figyelemre méltó orvosok
is voltak. (hályog-műtét, trepanáció, stb.) ⁽⁹⁾.
Nem egy rovásírásos „eretnek” bibliáról is
beszélnek e jegyzőkönyvek, még későbbi (12.
sz.) magyarországi perekben is. Mindezek el-
lenére számos rovás emlék maradt fenn szer-
teszét Európában a mai napig is. A legtöbb
ezek közül még a 20. század elején is meg-
fejtetlen maradt. Német szakértők e szöve-
geket természetesen a német nyelv segítségével
igyekeztek megfejteni. Gyártottak is
„ábécét”, aminek eredményeképpen a fenn-

maradt szövegek olvasásakor előjött érthetetlen betűhalmazokból néha egy-két eltorzult germán szót véltek felismerni, amiből aztán kisütötték, hogy ó-germán nyelven írt „runákról” van szó. (A nyugateurópai hivatalos történelem tárgyilagosságára és „komolyságára” vall a Törökországban talált bogházközi hettita szövegek egyetlen szóhasználatosság alapján felállított elmélet, aminek alapján Hrozny nyomán kinevezték „indo-germának” a hettita nyelvet s ezt az egész világ örömmel el is hitte. Persze a több ezer szavas sumir-magyar szóegyeztetések csak „komolytalan műkedvelő délibábos történelemszövegek”, mert nem semita vagy indo-germán dicsőséget szolgálnak.) Viszátérve a runákra, a Habsburg érdeklődésű korabeli magyar szakértők a német kollégák megállapításait minden vizsgálat nélkül tudomásul vették. Még azt sem voltak hajlandók észrevenni, hogy a **runa** szó a római magyar ige egyszerű eltorzítása. Ezen felbátorodva a germanisztika sovinizmustól túlfűtött lovagjai (igaz vesztükre) még tovább mentek: kétségbevonták még az ősi magyar-székely rovásírás létezését is. Nagyképpen kijelentették, hogy az Erdélyben talált rovásszövegek is a szászok által odavitt runák. Mikor aztán kiderült, hogy ezek a szövegek, ha németül nem is, de magyarul kitűnően olvashatók, kissé lelohadt buzgóságuk, de kikötötték, hogy a

székelyek a szászoktól tanulták el a rovás művészetét. (Egy délvidéki sváb származású kollégám még mindig ezt tanítja egy belga egyetemen.) Ezzel az ügyet hatalmi alapon lezárták tekintették. Jött azonban az ünneprontó Sebestyén Gyula, aki 1909-ben közölt kitűnő művében ⁽¹¹⁾ mindent elsöprő tudományos szakértelemmel bebizonyította a székely rovás ősi és eredeti voltát, de a német runákhoz ő sem mert hozzányúlani érthető politikai okokból. Ezek után nem maradt más hátra, mint agyonhallgatni az egész ügyet. Nem is került be a magyar rovás oktatása a magyarországi tantervekbe. Szerencsére az igazság éppen olyan, mint az edénybe zárt forróvíz: minél jobban igyekeznek bezárni, annál nagyobb a nyomása és végül felrobban. Ez történt itt is. Néhány lelkiismeretes tudós (nemcsak magyarok) letért a jól kitaposott ösvényekről és más módszerekkel próbálta elolvasni a német runákat, sőt volt olyan is, aki nem átallotta (Isten bocsássa meg vétkeit) a magyar rovás olvasási szabályait alkalmazni ezekre a szövegekre s ekkor tört ki a botrány: az eredetileg érthetetlen betűhalmazokban a betűk helyükre ugrottak és a szövegek régies, de igen ízes magyar nyelven szólaltak meg ⁽¹²⁾. Ezek után nem csoda, hogy a hun sírokból előkerült rovásfeliratos tárgyak is felfedték titkukat, azaz azt a tényt, hogy vagy a hunok nem be-

széltek törökül, vagy a magyarság ma is törökül beszél. Csak még azt kellene eldönteni, hogy milyen nyelven beszélnek a törökök? ⁽¹²⁾

A rovásírás-botránynál is nagyobb horderejű a sumir és a magyar nyelv igen szoros kapcsolatainak a kiderítése. Az úgy túl közismert ahhoz, hogy itt vele foglalkozzunk ⁽¹³⁻²⁴⁾. A vogulgyökrágó finnugor nyelvek nagy keservesen összevakart háromszáz „finnugor” szógyökével szemben ott állnak a sumir-magyar nyelvészet több ezer szavas szóegyeztetései. A baj ott van, hogy ezt már nem lehet sem agyonhallgatni, sem hatalmi erővel elnémítani, mint Galgóczy ⁽¹³⁾ idejében. Elvégre nem lehet az összes sumirológust Szibériába küldeni, bármennyire szeretnék is ezt a budapesti „kóser” magyar (?) nyelvészek. Mikor már az agyonhallgatás, a kigúnyolás, a rágalmazás és a tudálékos érvtöltetek mind visszafelé sülték el a sumir-magyar nyelvészettel szemben, megpróbálták az ügyet lekicsinyelni mondván: „Szép a sumir-magyar egyeztetés, de mit ér, hiszen Gilgamesh és Árpád között több ezer éves történelmi űr tátong?” Nos ez a történelmi űr lassan-lassan betelik, s a szétszórt, eddig meg nem értett történelmi összefüggések és események a helyükre kerülnek.

Az egyik ilyen agyonhallgatott közbeneső korszak az avarok (várkunok) története, ami-

nek a kiderítésekor váratlanul különös fény derült a „kalandozásoknak” becézett háborúkra is. Atilla halála után ugyanis az avar kagánok szervezték birodalmukká a Kárpát-hazában élő magyarfajú népeket. Katonai hatalmukra jellemző, hogy Bizánc évtizedeken át igen súlyos aranyadót fizetett az amúgy is dúsgazdag kagánoknak. Így és kereskedelem útján került lassan az avarok kezébe az akkor ismert világ legnagyobb aranykincs készlete ⁽²⁵⁾. A legendáshírű gazdagság természetesen kiélezte az irigységet Európa-szerte. Végül a frank (akkor még nem Nagy) Károly két rablóhadjáratban és (nyugati szokás szerint) csellel az, akkor már hanyatló, avarok kincsét megkaparintotta. Károly (Charlemagne) különben ennek, az akkori körülmények között mérhetetlen értékű aranykincsnek köszönheti a nyugati történetírás által ráragasztott „Nagy” előnevet, mert akie a pénz, azé a hatalom. A rabolt kincsek Európa-szerte különböző apátságokba és templomokba lettek szétosztva: ezt a korabeli adománylevelekből tudjuk. A kincseket azonban nemcsak az adománylevelek, hanem az akkor még frissen megkeresztelt és Európában szétszórt avarok is igen nagy figyelemmel kísérték. A feldúlt, kifosztott avarok türelmesen várták az alkalmat a kincsek visszaszerzésére. Álmos és Árpád seregeinek Kievdében (Dantu-Magyariában) való megjelenése-

kor az elrabolt kincsek emléke még elevenen élt a dunántúli avar nép emlékezetében. A bulgárok által leigázott hun-székelyeken kívül ezek az avarok is egyre inkább sürgették Almosnál a hatalom átvételét Hunniában, ami aztán 896-ban viszonylag elég békésen (ha a balkáni bulgár háborúktól eltekintünk) meg is történt. Az új, most már magyarnak nevezett hatalom még meg sem melegegett a nyugati gyepük mögött, amikor megindultak a büntető hadjáratok az elrabolt avar kincsek visszaszerzésére. A nagykárolyi adománylevelek alapján szinte állomárolás dő állomásra lehet meghúzni a magyar támadások útvonalát. Sajnos ezer év távlatából igen nehéz megállapítani, hogy mi került vissza az elrabolt javakból, amit a nyugati történetírás nem kis elfogultsággal „Nagy Károly kincseinek” nevez. A tény az, hogy nem egy szép darab, ötszáz év múlva a török szultán kincstárában volt fellelhető.

A nyugati történetírás magyar-ellenes elfogultságáról vaskos köteteket lehetne írni. A 10. századi magyar büntető hadjáratokkal kapcsolatban csak egy tényre szeretném felhívni a figyelmet: a velünk szemben tanúsított lekicsinylő módszerre. Az igaz, hogy a dicső nyugati orvgazdák rettegve félték a magyarfajú népek visszavágását, de még dicsőbb utódaik szerették volna kitörölni még e háborúk emlékét is az utókor emlékezetéből.

Így lettek ezek a hadjáratok lefokozva „kalandozásokká”. Holott Bulcsú az európai történelem egyik legnagyobb hadvezére volt. A 952-es hadjáratban negyvenezer harcossal és közel százezer lóval több mint ötezer kilométert megtett harcolva három hónap alatt, átkelven hegyeken és több mint harminc folyón⁽⁶⁾. Emellett az agyondicsőített Hannibál hadjárata csak egy séta volt.

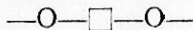
A lealázó jelzőkkel sem takarékoskodtak a nyugati történetírók, amikor magyarokról vagy hunokról beszéltek. Ha még ezektől el is tekintünk, lehetetlen jogos felháborodás nélkül elmenni bizonyos szóhasználat mellett. Mégis furcsa, hogy a nagykárolyi kincsek eredetének tudatában a frank rablónadjáratoakat Hunniában „Isten dicsőségére” megtörténtnek mondják, de amikor a kifosztott gazda megpróbálja visszavenni tulajdonát, az már rablás és „kalandozás”. Így néz ki valahogy a magyarok „rátörése” az álszent nyugati apátságok orvgazdáira. Az utókor számára főleg az események latin nyelvű változata maradt, mert a rovásírásos ősgestákat az inkvizítorok jóvoltából gondosan elégették, de a történelmi igazság a fennmaradt emlékekből is ma már nyilvánosságra került.

Még ide tartozik az is, hogy a középkorból fellelhető legszebb ötvösművészeti alkotások nem a „művelt”-nek nevezett Nyugaton készültek (oda legfeljebb csak rablás útján ke-

rültek), hanem a „barbár” Keleten. Talán pontosan ezért kellett megszervezni nagy tömjénfüsttel a keresztesnek csúfolt rabló-hadjáratokat. Csoda ezek után, hogy a mohamedán világ pár száz év múlva erőrekapván, visszacsapott? A legszomorúbb ez egészben az, hogy mindennek levét a római keresztény-nyé nyúzott magyarság itta meg.

Kiszámították, hogy mennyi magyar jobbágy verejték-aranyba került nekünk a cifra vatikáni Jézus-hit. Akik mégis ragaszkodnak hozzá, ám tegyék, de a népnyelv nem tagadja meg önmagát és a telhetetlen embert ma is „papzsáknak” nevezi. A magyar jobbágyból kisajtott aranyak milliói ezer éven át gurultak Rómába Nyugatot gazdagítani, amíg a Magyar Föld és ősi népe szegényedett és pusztult.

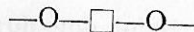
Nem Oláh úr, a keresztény Nyugatban mi nem csalódtunk, mint azt ön állítja. Nyugat velünk szemben mindig csak az volt, aminek legjobbjaink hitték az utolsó ezerév folyamán: hazug, álszent, képmutató ellenség. A mi Jézushitünk lelkiismeretünk tükrében van, de az ön római Jézus-hitét ezután magyarral csak a hazugság méregpoharával lehet lenyeletni.

FORRÁSADATOK

- (1) Padányi Viktor, *Dentumagyarria*, Bs. Aires (1963)
- (2) Papp Kálmán, *A Nap Fiai*, 12. 301 (1974)
- (3) Magyar Adorján, *A lelkiismeret aranytükre*. Duna (1976)
- (4) Magyar Adorján, *Ős Magyar Rovásírás*. Warren, Ohio (1961)
- (5) Baráth Tibor, *A magyar népek őstörténete*. I., II., III. Montreal (1973-75)
- (6) Padányi Viktor, *Vérbulcsú*
- (7) Csobánczy Elemér, *Ősturák*
- (8) Nagy Sándor, *A magyar nemzet igaz története*.
- (9) Fehér Jenő, *A magyarországi boszorkányperek*
- (10) Tudtommal v. Erdélyi István kutatásai alapján nyert megállapítást
- (11) Sebestyén Gyula, *Rovás és rovásírás*, Evilath Publ. New York, (1969)
- (12) Andrassy K. János, (Bp.) *A 10. szd. előtti rovásfeliratok szkita nyelve*. Magyar őskutatás, 1. 61 (1970)
- (13) Galgóczy I., *A szumér kérdés*
- (14) I. Bobula, *The Origin of the Hungarian Nation*
- (15) Bobula Ida, *2000 magyar név szumir eredete*.
- (16) Csöke Sándor, *Sumér - Magyar összehasonlító nyelvten*. Buenos Aires (1972)
- (17) Zakar András, *A sumér nyelvről*, (kézirát) Orsz. Széchenyi Könyvtár anlekta 10.801 (1968)
- (18) Badiny Jós Ferenc, *Káldeától Ister-Gamig*. I. Buenos Aires (1971)
- (19) Bárczy Zoltán, *Északi Vártán*, 67, 17. (1975)

- (20) Schedel Andor, A magyar technikai kultúra fejlődéstörténete és a nyelvészet. Északi Vártán, 61, 62 és 63, (1974)
- (21) Padányi Viktor, Szumir gyökök — magyar származások. Északi Vártán 57, (1973); É. V. 58, (1974)
- (22) Szóts István, Jog a kalandhoz és a látomáshoz, Északi Vártán 56, (1973)
- (23) Bačiny Jós Ferenc, A sumir-magyar azonosság. A Nap Fiai, 12, 30 (1974)
- (24) Lajosy Sándor, A Nap Fiai, 12, 323-26 (1974)
- (25) Fehér Jenő, Az avar kincsek nyomában
- (26) Hozzászólás a kettős honfoglalás elméletéhez és ellenvetéseihez. Északi Vártán, 64, 7-22 (1975)
- (27) A felvilágosodás korának magyar irodalmából. Dácia könyvk. Kolozsvár, (1974).

MIT KELL TUDNI A JUDAI-KERESZTÉNYEK SZENTISTVÁNJÁRÓL...?

A mai történelemkutatás sarkalatos pontja az u.n. „Szentistváni” kérdés, mert ebben a szakemberek véleménye két — egymással szembenálló — irányban oszlik meg.

Az egyik csoportba tartoznak azok, akik a judai-keresztény vallások valamelyikének jegyzett tagjai és vallási felfogásuk alapján, judai-keresztény egyházuk tanításait követik akkor, amikor azt állítják, hogy:

„a judai-kereszténységre áttért Magyar-ság történelme azzal a királlyal kezdődik, aki királyi törvények erejével kötelezte a Magyar Népet ennek a vallásnak a felvételére és a Honalapító Nagy Árpád (Szentistván dédapjának) minden nemzetmentő cselekedetét egyszerűen csak „pogányságnak” minősítik.”

A másik oldalon állanak az „igazságot keresők”, akik között igen sok szakember van, aki már hiteles történelmi adatokkal bizonyítja azt, hogy:

1.) a római vallás papjai által megírt „magyar történelem” azon kifejezése, hogy a Szt. István előtti Magyar Nép „pogány” volt — nem annyit jelent, hogy nem ismerte az Is-

tent, nem tudott imádkozni és nem volt egy kialakult vallása, hanem a római katolikus vallás hivatalos teológiájának értelmező szófára szerint:

„paganus” (pogány) kifejezés alatt római katolikus ellenes vallási felfogás értendő:

2.) Ugyancsak megállapítást nyert az a tény, hogy Nagy-Magyarország és a Magyar Nép Törzsszövetségi államrendszere által uralt terület **NEMCSAK** a Kárpátok által határolt rész volt, hanem a Kárpátokon túli Moldva, Regát és ma Dobrudzsának nevezett területek — egészen a Kaukázusig, amit akkor **MAGYAR HEGYSÉGNEK HÍVTAK**, beletartoztak az Árpádi Magyar Birodalomba.

* * *

A szentistváni probléma tehát abból adódik, hogy:

... míg a római-judai-kereszténységhez tartó történészek azért dicsőítik I. István magyar uralkodót, hogy megnyitotta Magyarország kapuit a nyugati „keresztény” papok és német bevándorlók előtt és ezt „Magyarország nyugatba-helyezésének” nyilvánítják,

addig az ősi Magyar Igazság kutatói azt állítják, hogy:

I. István (akit a római egyház sohasem avatott szentté) azzal a cselekedetével, hogy a Kárpátokon túli Magyar Testvér-Népeket

elhagyta, azokkal nem törődött — sem védelmet, sem az Árpádi Vérszerződésben biztosított jogokat nekik meg nem adva — tulajdonképpen

a Magyar Birodalom akkori nagyhatalmi helyzetét rombolta le és a hajdani hatalmas Magyar Birodalom népeit szétforgácsolva, szolgaságba kényszerítve, azokat a nyugati német-római császárság vazallusaivá tette és ezt a szolgaságot a római-judai-keresztény hit államvallássá tételével — állandósította.

Ezek a történészek azt állítják, hogy:

a „szentistváni nyugatbahelyezés” helyett a Kaukázusig, Kievig és az Ennsig terjedő hatalmas Magyar Birodalom kellett volna megerősíteni, nem pedig idegen telepítésekkel — 1000 év előtt már — Trianont és Yaltát-Helsinkit előkészíteni.

* * *

A „szentistváni probléma” tulajdonképpen már az avarnak nevezett magyarok hagyatékaival kezdődik és ezt Dr. Zakar András az alábbiak szerint határozza meg (Szittyakürt, 1976. májuszi számában.):

„A frank szövetség különösen jelentőség-teljessé vált... a 670. táján beérkezett második avar hullám kapcsán... Egyik avar követjárás idején egy frank udvari előkelőség a küldöttség egyik nőtagját vette el fe-

leségül és az ő gyermekük lett Martell Károly, az európai középkor egyik kimagasló történelmi alakja. Ez a név — folytatja Zakár — Károly eddig a frankoknál ismeretlen volt. Az avaroknál viszont a kara ulu, vagyis fekete ölyv, jól ismert címer-állatként szerepelt. Az avarok Nyugateurópa ellenes hadmozdulatairól mindössze annyit lehet megállapítani, hogy megszállták az akkori időben alig lakott Ausztriát a Felső Enns (Oberenns) vonalig.”

Nagyszerűen kiegészíti Dr. Zakar kutatási eredményeit Dr. Vágó Pál — a következőkben (Magyar Sorstudomány — ŐSI GYÖKÉR 1976. 5. 209. old.):

„A katonai védővonalnak ez az előretolása az Oberennsig, a nyugati határ teljesen nyitott volta miatt, hadászati indokolt volt. Amikor az avar hatalom összeomlása miatt ez a vonal ismét védelem nélkül maradt, Honfoglaló őseink az egyesített német támadásnak 907 jul. 3—7. között a pozsonyi előtérben vívott diadalmas visszaverése után, nyugati határukat ismét előre tolták a már az avar korban létesített Oberenns vonalig — amint ezt a KELET NÉPE 5. sorozatának 19—21. oldalán részletesen leírtam. Az ezt követő „kalandozások” korában folytatott hadjáratoknak célja nem a rablás, mégkevésbé Nyugateurópa megsemmisítése volt, — mi-

ként dr. Baráth állítja, — hanem ugyanaz volt, amit az angolok a „balance of power” név alatt ismert politikájukkal évszázadokon át sikerrel alkalmaztak, nevezetesen egy veszedelmes szomszédos nagyhatalom kialakulásának megakadályozása végett a hatalomra törő erőteljes féllel szemben a gyöngébb felet támogatták meg sikeresen. PADÁNYI: a „Vérbulcsú” c. ragyogó értekezésében mesteri tollal írta meg ennek történetét.

I. István féle „Nyugathelyezés” az Oberenns vonal feladásával kezdődött a mögötte levő osztrák föld átengedésével egészen a Lajtamelléki Ungartor-Deutsch Altenburg határvárosig, amely a mai Bécs előtt kb. 30 km távolságra fekszik. I. István kétségkívül „Országalapító” volt, csak hogy ez az ország nem Magyarország, hanem a bennünket évszázadokon át gyötrő Ausztria volt.

* * *

Mindamellet vannak történészek és közírók, akik azt állítják, hogy I. István királynak köszönhetjük európai létünket és nemzetünk biztonságát!

Az I. István királyunk emlékét terhelő számos nemzeti kártételének jóvátételében, mint nemzeti célkitűzésünknek, szerepelnie kell az Oberenns vonal visszaállítása is. Hogy ez a közöttünk elterülő osztrák terület magyar

felsőjog alá rendelését jelentené, azt kedves osztrák szomszédunk a Burgenland hullarablóként történt elszakításaért teljesen megérdemelné. Egyébként, mit jelentene a magyar felsőjog kiterjesztése a Felső-enns vonalig? Annak szerep-felcserélését, amelyben az 1867-es kiegyezés után éltünk. Ez semmiképpen sem tekinthető valami túlzott sovinszta követelésnek, mert lényegében történelmileg jogos védőrendszabálya lenne egy újabb Burgenland megelőzésének.

